

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: J. Z.**, zastoupený Mgr. Simonou Kiselovou, advokátkou se sídlem Karola Šlíwky 125, Karviná – Fryštát, proti **žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2006, č. j. MSK 76019/2006, ve věci přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2009, č. j. 58 Ca 16/2006 – 112,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n z a p l a t i t** žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2 400 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Simony Kiselové, advokátky se sídlem Karola Šlíwky 125, Karviná - Fryštát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 24. 4. 2006, č. j. MSK 76019/2006, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shora uvedeným rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Havířov, odboru vnitřních věcí (dále jen „magistrát města“), ze dne 23. 12. 2005, č. j. VV/81997/RD2065/05/ŠVE/05, jímž byl žalobce (dále též „účastník řízení“) uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle ust. § 30 odst. 1 písm. i) bod 2. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů

(dále též „zákon o přestupcích“), a kterým mu za něj byla uložena pokuta ve výši 9 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 14 měsíců a dále povinnost uhradit náklady řízení. Předmětného přestupku se podle rozhodnutí magistrátu města dopustil žalobce tím, že dne 29. 9. 2005 v době kolem 23:46 hod. řídil motorové vozidlo tovární značky Citroën, reg. zn. 3T1 0411 v Havířově – Šumbarku na ul. Sikorova a při kontrole hlídkou Policie ČR se podrobil orientační dechové zkoušce alkotestem Dräger, kdy byla naměřena hodnota 1,21 promile alkoholu v dechu, a poté se na výzvu policisty odmítl podrobit lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Uvedeným jednáním se žalobce dopustil porušení ust. § 4 písm. a) a b) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatele bylo v řízení bez důvodných pochybností prokázáno, že se stal nejen skutek, ale na rozdíl od názoru krajského soudu také to, že jej spáchal žalobce. Stěžovatel uvádí, že ve smyslu ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu je řidič povinen mít při řízení motorového vozidla u sebe doklady uvedené v písm. a) až c) citovaného ustanovení. Není povinností řidiče ve smyslu citovaného zákona mít u sebe občanský průkaz. Tato povinnost nevyplývá ani ze zákona č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o občanských průkazech“), který hovoří pouze o povinnosti „mít občanský průkaz“. Podle ust. § 13 odst. 2 písm. a) zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Policii České republiky“), je policista oprávněn vyzvat k prokázání totožnosti osobu přistiženou při jednání, které má znaky přestupku nebo trestného činu. Prokázáním totožnosti se přitom podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona rozumí prokázání jména a příjmení, data narození a trvalého (popř. přechodného) pobytu osoby. Podobně podle ust. 36 odst. 4, věta druhá, zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se průkazem totožnosti rozumí doklad, který je veřejnou listinou, v němž je uvedeno jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu a z něhož je patrná i podoba, popř. jiný údaj umožňující správnímu orgánu identifikovat osobu, která doklad předkládá, jako jejího držitele. Stěžovatel má proto za to, že i když lze zpochybnit úřední záznamy zasahujících policistů, co do předložení občanského průkazu kontrolovanou osobou, nesporné zůstává předložení řidičského průkazu, kterým vedle osvědčení řidičského oprávnění držitel prokazuje své jméno, příjmení, rodné číslo a podobu, jakož i další údaje zapsané podle zákona. Předložením řidičského průkazu byl podle stěžovatele žalobce nepochybně ztotožněn. Zda byl předložen také občanský průkaz, je otázkou, o níž jsou důvodné pochybnosti a v tomto směru se stěžovatel ztotožňuje se závěry krajského soudu. Tyto pochybnosti však podle stěžovatele nezpochybňují individualizaci žalobce zasahujícími policisty na základě předloženého řidičského průkazu. Jelikož jde o veřejnou listinu, považují se údaje v ní uvedené za pravdivé a tato listina požívá stejné ochrany jako doklady totožnosti, na které odkazuje ust. § 2 písm. gg) zákona o silničním provozu. Stěžovatel se domnívá, že v případě identifikace osoby na základě dokladu vydaného orgány státní správy opatřeného

fotografií je nutné vycházet z presumpce správnosti takového ztotožnění, není-li prokázán opak (nepostačuje pouze pochybnost). V důsledku opačného přístupu ztrácí podle jeho názoru na významu právní normy aprobující existenci jakýchkoliv dokladů, které jsou opatřeny fotografií a jsou veřejnými listinami.

V návaznosti na předchozí argumentaci stěžovatel zpochybňuje věrohodnost svědecké výpovědi J. K. O., který není ve věci nezávislým svědkem, ale má k žalobci kamarádský vztah. Tato skutečnost sice sama o sobě neznamená, že jde o účelovou výpověď, nicméně v daném případě je nutné tento důkaz pečlivě vyhodnotit zejména v souvislosti s ostatními důkazy. Provedenými znaleckými posudky se nepotvrdilo, že podpisy na oznámení přestupku a záznamu o dechové zkoušce náleží žalobci, avšak tuto možnost znalecké posudky ani nevyvrátily, proto podle závěru stěžovatele je zjištěný skutkový stav zpochybněn pouze tvrzením samotného žalobce. Konečně evidence vozidel ve smyslu zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), má pouze evidenční charakter. Je sice povinností osoby, která vozidlo hodlá na území České republiky provozovat, aby jej přihlásila k registraci, resp. hlásila změny, avšak nikterak neosvědčuje vztahy k vozidlu v rovině občanskoprávní. Stěžovatel je přesvědčen, že jediné, co bylo v soudním řízení účinně zpochybněno, je skutečnost, zda byl při kontrole řidiče Policií České republiky předložen občanský průkaz. Protože úřední záznam nelze v řízení o přestupku použít jako důkaz, byli proto po podání odvolání vyslechnuti zasahující policisté, kdy si tito s odstupem času skutek nevybavovali, odkázali při ústním jednání na úřední záznamy a vypovídali o tom, jakým způsobem probíhá ztotožnění osoby řidiče. Jako nevěrohodná se stěžovateli jeví verze, podle níž bylo v úředních záznamech uvedeno, že byl předložen řidičem občanský průkaz. I stěžovatel se přiklání k verzi, že řidič byl ztotožněn na základě řidičského průkazu a následně byla provedena lustrace, což je zachyceno v záznamu o dechové zkoušce, který byl sepsán na místě. Na základě této lustrace bylo zřejmě zjištěno i číslo občanského průkazu. Úřední záznamy byly sepisovány na služebně po ukončení zásahu, avšak záznam o dechové zkoušce byl sepsán na místě při zásahu. Podle stěžovatele nelze na základě rozporu mezi úředním záznamem a záznamem o dechové zkoušce zpochybnit policisty co do věrohodnosti jejich výpovědi ve vztahu ke skutku a ztotožnění žalobce na základě dokladu opatřeného fotografií. Policista je osoba, která přestupky odhaluje v rámci plnění svých služebních povinností, v zákonem stanovených intencích, v důsledku čehož má stěžovatel za to, že není ze strany policistů zájem na poškození žalobce.

S opatrností stěžovatel dodává, že sice žalobce nahlásil ztrátu řidičského průkazu dne 3. 10. 2005, kdy tento den uvádí jako nejbližší možný, avšak v průběhu řízení jak před správními orgány, tak před soudem není zřejmé, že by žalobce činil jakýkoliv úkon, např. podání trestního oznámení, vedoucí ke zjištění osoby, která jej měla poškodit na jeho právech tím, že v důsledku jednání této osoby bylo proti němu vedeno předmětné řízení.

Stížnostní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v porušení ust. § 64 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 157 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), podle kterého soud dbá na to, aby odůvodnění rozsudku bylo přesvědčivé, a ust. § 132 téhož zákona, kdy krajský soud řádně nevyhodnotil provedené důkazy. Proto stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Účastník řízení v podání ze dne 5. 8. 2009 uvedl, že rozsudek krajského soudu v této věci má za zákonný a vydaný po právu. Podle jeho názoru je zcela nepochybné, že v průběhu řízení před krajským soudem došlo ke zpochybnění úředních záznamů pořízených policisty, když údaje v těchto záznamech neodpovídaly skutečnosti, tj. že nebyl předložen občanský průkaz, ale že údaje o něm „byly zjištěny lustrací na PČR OO Havířov – Šumbark“. Žalobce proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné a dále, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Zdejší soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu. Tato je přitom vadou natolik závažnou, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, kdyby ji stěžovatel nenamítal (viz ust. § 109 odst. 3 s. ř. s.). Soudní řád správní však nestanoví, co se rozumí nepřezkoumatelným rozhodnutím krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a proto je třeba vycházet především z toho, co vytvořila dosavadní judikatura správních soudů.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, „*nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.*“

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaného pod č. 689/2005 Sb. NSS, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*“

V této souvislosti je vhodné rovněž odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu k otázce přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí obecných soudů, podle které „*z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného*

a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, publikovaný jako N 17/17 SbNU 121; či nálezy téhož soudu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, publikovaný jako N 127/23 SbNU 227). Předmětný soud rovněž opakovaně judikoval, že absence řádného odůvodnění v napadeném rozhodnutí může vést k jeho zrušení Ústavním soudem, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publikovaný jako N 85/8 SbNU 287; či nálezy téhož soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147). To platí zejména tehdy, když se nedostatky odůvodnění týkají možného porušení základního práva nebo ústavního principu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147).

Nejvyšší správní soud posoudil rozhodnutí krajského soudu ve světle výše uvedených kritérií a dospěl k závěru, že toto nelze považovat za nepřezkoumatelné, neboť odůvodnění napadeného rozsudku je dostatečné. Zdejší soud neshledal, že by krajský soud v odůvodnění rozsudku pominul některou ze žalobních námitek, či že by jeho odůvodnění obsahovalo argumentační deficity. Krajský soud podrobně uvedl, proč považoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě, jakož i popsal důvody a tyto v napadeném rozhodnutí srozumitelně vysvětlil, které ho vedly k závěru, že nebylo prokázáno, že předmětný skutek spáchal žalobce. To, že stěžovatel nesouhlasí s vysloveným názorem a subjektivně hodnotí odůvodnění jako nedostatečné, nezakládá samo o sobě nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu.

V návaznosti na shora uvedené proto zůstává stěžejní námitkou kasační stížnosti názor žalovaného, že v řízení před správními orgány byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že z provedeného dokazování lze jednoznačně dovodit, že žalobce spáchal přestupek podle ust. § 30 odst. 1 písm. i) bod 2. zákona o přestupcích. Podle citovaného ustanovení se přestupku dopustí ten, kdo při výkonu činnosti, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí anebo poškodit majetek, se odmítne podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem v případě, že dechová zkouška byla pozitivní.

Proti sobě v daném případě stojí výpovědi dvou zasahujících policistů (Rostislava Koběrského a Stanislava Bajteka) a výpověď žalobce a jím navrženého svědka J. K. O., který byl vyslechnut v řízení před krajským soudem (viz protokol o jednání ze dne 19. 4. 2007 na č. l. 45 soudního spisu), přičemž tyto se mezi sebou zásadně odlišují. Zasahující policisté se plně odvolali na úřední záznam ze dne 30. 9. 2005 (viz č. l. 2 správního spisu), z něhož je podle jejich názoru patrné, že řidič (žalobce) na místě kontroly předložil dva doklady, a to občanský průkaz a řidičský průkaz. Zdůraznili přitom, že pokud by řidič doklady nepředložil, proběhla by ke zjištění totožnosti lustrace přes dozorcího a tato skutečnost by byla v úředním záznamu zachycena. Naopak žalobce a jím navržený svědek tvrdí, že to nebyl on, kdo byl při dané silniční kontrole policisty kontrolován, neboť byl v danou dobu na jiném místě. Žalobce navíc poukázal na to, že ztratil či mu byl odcizen řidičský průkaz (shodně viz úřední záznam ze dne 23. 1. 2006 na č. l. 14 správního spisu),

příčemž toto tvrzení je podporováno i samotným záznamem o dechové zkoušce na alkohol ze dne 29. 9. 2005 (viz č. l. 4 správního spisu), ve kterém je výslovně uvedeno, že „jako řidič byl zjištěn dle ŘP a lustrace Z. J.“, jakož i zprávou Policie České republiky, Obvodní oddělení Havířov - Šumbark ze dne 2. 5. 2007 (viz č. l. 51 soudního spisu), podle které byla s odkazem na Knihu fonogramů v případě policejní kontroly uskutečněné dne 29. 9. 2005 provedena lustrace ke zjištění totožnosti řidiče, tj. nikoliv jen k tomu, zda řidič neměl během posledních dvou let záznam o postihu za ovlivnění alkoholem nebo jinou návykovou látkou, jak je uvedeno v úředním záznamu ze dne 30. 5. 2009 (viz č. l. 2 správního spisu). Dané pochybnosti dále prohlubuje rovněž skutečnost, že žalobce nebyl podle karty kontrolovaného vozidla reg. zn. 3T1 0411 (viz č. l. 55 soudního spisu) jeho provozovatelem, na což žalobce upozornil již v podaném odvolání. Světlo nepřinesly do posuzovaného případu ani znalecké posudky v oboru písmoznalectví (viz č. l. 61 až 65 a 83 až 85 soudního spisu), které shodně dospěly k závěru, že nelze určit osobu, která měla jako žalobce při silniční kontrole vystupovat a podepsat dané písemnosti, tj. záznam o dechové zkoušce na alkohol ze dne 29. 9. 2005 a poučení ze dne 29. 9. 2005 (viz č. l. 3 a 4 správního spisu).

Judikatura Nejvyššího správního soudu je přitom konstantní v tom, že „*existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí*“ (srov. rozsudek ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V obecné rovině je úkolem správního orgánu v řízení o přestupcích zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, zda byl určitý přestupek spáchán. Ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu správní orgán shromáždí uje důkazy, které pak při rozhodování o tom, zda bude obviněný z přestupku uznán vinným, hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Hodnocení důkazů je myšlenková činnost správního orgánu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 1 Afs 63/2004 - 66).

Naopak úlohou soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Správní soudy posuzují mimo jiné i to, zda důkazy před správním orgánem byly provedeny v souladu se zákonem, nebo zda závěry, k nimž správní orgán dospěl a které vyjádřil v důvodech svého rozhodnutí, mají v provedených důkazech logickou oporu. Úkolem soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je tak posoudit, zda právní závěr, který z rozhodnutí o vlastním právu nebo povinnosti vychází, má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování (srov. Mazanec, M. Přezkum správních rozhodnutí soudy. Bulletin advokacie č. 1, 1998, s. 7).

V návaznosti na shora uvedené se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako poněkud předčasný závěr krajského soudu týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, konkrétně toho, zda skutek spáchal žalobce, a s tím spojené mechanické aplikace zásady *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného). Citovaná zásada totiž může být použita teprve tehdy, je-li skutkový stav dostatečně zjištěn a případné přetrvávající pochybnosti nelze odstranit za použití dalších důkazů.

V této souvislosti stojí podle zdejšího soudu za připomenutí, že rovněž v řízení o přestupcích lze přiměřeně aplikovat zásady platné v oblasti trestního řízení, jako např. zásadu zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti [§ 2 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „trestní řád“)], nebo zásadu volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 6 trestního řádu) (k tomu srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 84/2009 - 77).

K uplatnění výše zmíněných zásad lze citovat bohatou judikaturu Nejvyššího soudu, resp. Ústavního soudu v trestních věcech. Výkladem zásady volného hodnocení důkazů se Nejvyšší soud zabýval například v rozsudku ze dne 11. 11. 1998, sp. zn. 5 Tz 107/98 (publikovaném v časopise Právní rozhledy č. 3/1999, s. 151), když konstatoval, že „*při hodnocení svědeckých výpovědí dvou skupin svědků, z nichž jedna potvrzuje obhajobu obviněného, (...) ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu je třeba uvážit všechny okolnosti případu jednotlivě i v jejich soubornu, přičemž se soud musí především vypořádat s konkrétními skutečnostmi vyplývajícími ze svědeckých výpovědí jednotlivých svědků (...)* Dále je třeba hodnotit, zda výpověď každého svědka je logická, zda se svědek, byť i pokud jde o méně významné skutečnosti, neodchyluje od své předchozí výpovědi i od ostatních svědeckých výpovědí, přičemž musí posoudit a zhodnotit všechny takové zjištěné rozpory ve výpovědích svědků a jejich příčiny, souvislost a návaznost svědeckých výpovědí navzájem i na ostatní důkazy a prokázané skutečnosti, jakož i kladný či záporný poměr svědků k obviněnému apod., neboť jedině tak může získat bezpečný a spolehlivý základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o vině obviněného.“

Také Ústavní soud se zabýval interpretací výše uvedených zásad, když podotkl, že podle pravidla *in dubio pro reo*, podle kterého „*není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného*. Hodnocením důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu se rozumí hodnocení věrohodnosti a pravdivosti důkazů, hodnocení jejich závažnosti, jakož i hodnocení jejich zákonnosti. Volné hodnocení důkazů je pak procesní maximou, dle níž trestním řádem není dána apriorní hierarchie váhy či důkazní síly důkazních prostředků“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01). Obdobně v nálezu ze dne 19. 8. 2004, sp. zn. III. ÚS 224/04, Ústavní soud uvedl, že obecné soudy by v trestním řízení měly zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, „*a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Provedené důkazy musí zhodnotit podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich soubornu. Pokud by ani po doplněném dokazování nebylo možno dosáhnout praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. pokud by v daném kontextu zůstaly důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalších důkazů, bylo by nutno, v souladu se zásadou presumpce nevinny (§ 2 odst. 2 tr. ř.) a z ní vyplývající zásadou in dubio pro reo, rozhodnout ve prospěch obžalovaného*.“

Výše uvedená judikatura z oblasti trestního práva plně dopadá i na posuzovaný případ správního trestání, kdy v řízení o přestupku správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť existují četné rozpory v provedených důkazech. Aby bylo možné určit, zda tvrzení žalobce jsou věrohodná či nikoliv, musí být odstraněny předmětné rozpory a pochybnosti, zejména pokud jde o průběh provedené policejní kontroly a zjišťování totožnosti řidiče, identifikaci provozovatele kontrolovaného vozidla a jeho případného vztahu k žalobci, včetně zvážení povahy evidence vozidel ve smyslu zákona č. 56/2001 Sb., apod. Tyto rozpory by však měly být v souladu s výše citovanou judikaturou prvotně odstraňovány dalšími důkazy, jako například opětovným výsledkem některých osob, s cílem existující rozpory odstranit, případně s cílem zpochybnit hodnověrnost některých svědků, jak v kasační stížnosti navrhuje i stěžovatel, jakož i výsledkem svědků nových, jejichž konkretizaci přináší především provedené dokazování před krajským soudem. Je proto na žalovaném jako správním orgánu, aby v novém rozhodnutí vyhodnotil nejenom důkazní nejasnosti zmíněné v kasační stížnosti, ale především stěžejní nesrovnalosti, které jsou popsány výše. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že právě úvahy zpochybňující tvrzení žalobce, včetně jeho dalšího postupu v dané věci, které stěžovatel zahrnul do své kasační stížnosti, by se měly následně odrazit v jeho novém rozhodnutí. Teprve až bude skutkový stav dostatečně zjištěn a případné rozpory již nebude možné odstranit provedením dalších důkazů, budou-li stále existovat pochybnosti o tom, zda žalobce výše uvedený přestupek skutečně spáchal, uplatní se zásada *in dubio pro reo*.

Na pozadí shora uvedeného je podle zdejšího soudu zcela bezpředmětná argumentace žalovaného týkající povahy řidičského průkazu jako veřejné listiny a jeho předložení v dané věci, neboť tato nemá na nedostatečně zjištěný skutkový stav ze strany žalovaného žádný vliv a představuje tak jednu z mnoha nejasností, které nebyly v tomto případě vyjasněny. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu a jeho rozhodnutí považuje za zákonné.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, ale je naopak povinen zaplatit úspěšnému účastníkovi řízení náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Z obsahu spisu vyplývá, že zástupkyně žalobce, Mgr. Simona Kiselová, podala v projednávané věci vyjádření ke kasační stížnosti, soud proto přiznal žalobci na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2 400 Kč, která se skládá z částky 2 100 Kč

za jeden úkon právní služby – písemné podání soudu týkající se věci samé a 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Simony Kiselové, advokátky se sídlem Karola Šliwky 125, Karviná - Fryštát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu